

תת"ע 1315/03/19 - גבר עלא אל דין נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 1315-03-19 מדינת ישראל נ' גבר עלא אל דין
תיק חיצוני: 14210906609

מספר בקשה: 3

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מבקש	גבר עלא אל דין
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 1.4.19.

כנגד המבקש הוגש ביום 4.3.19 כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב כשתוקף רישיון הנהיגה פקע למעלה משנתיים בתאריך 15.10.15 בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה, עבירה מיום 8.2.19.

הזמנה לדין נמסרה לו עם מסירת הדו"ח, ושיבת הקראה נקבעה ליום 1.4.19; אך המבקש לא התייצב לדיון, ונשפט בהיעדרו; ונדון לקנס כספי, פסילה על תנאי, ופסילה בפועל לתקופה של 3 חודשים והפעלת פסילה מותנית בת 3 חודשים בגין עבירה קודמת דומה במצטבר.

ביום 19.1.21 הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע אכיפת גזר הדין למשך 15 ימים על מנת לצלם את חומר החקירה ולהגיש בקשה לביטול פסק דין; ובהחלטתי מיום 19.1.21 קבעתי, כי אין בנסיבות הבקשה, שהוגשה בעלמא ואף ללא תצהיר תומך, כדי להצדיק להיעתר למבוקש בשלב מקדמי זה, וכי הבקשה תידון ככל שתוגש בקשה לביטול פסק דין.

ביום 22.2.21 הגיש המבקש בקשה בהולה לביטול פסק דין ולעיכוב ביצוע ולקביעת דיון. בבקשה טען המבקש, כי לעולם לא ידע על הדו"ח נשוא כתב האישום, עד שפנה למרכז לגביית קנסות להסדר חובות; והדו"ח לא נמסר ולא התקבל לידי כלל, והוא מעולם לא נעצר על ידי שוטר בנוגע לעבירה זו, ו"ככל הנראה אדם אחר התחזה בשמי או זויפה חתימתי או לא קיבלתי העתק מכל מסמך אשר נחתם" (סעיף 3 לתצהיר המבקש), והוא לא חתם על שום מסמך בפני שוטרים, ולא קיבל הזמנה לדין ושום מסמך מהשוטרים, והחתימה על גבי הדו"ח אינה חתימתי (סעיף 5 לתצהיר המבקש); ולא ביצע את העבירה, ולא נהג כלל ברכב, ואין בחומר הראיות כל אינדיקציה לאופן זיהוי הנהג (סעיף 4 לתצהיר המבקש); ואין בחומר הראיות כל בסיס להרשעתו בעבירה המיוחסת, וגם הרכב אינו שלו, ומדובר בטעות; ונגרם לו עיוות דין, שעה שפעל בלשכת הוצאה לפועל להסרת ההגבלה על הרישיון, והרישיון מעוכב בשל תיק זה בלבד (סעיף 9 לתצהיר המבקש).

עמוד 1

ב"כ המבקש הוסיף וטען, כי במזכרי השוטרים קיימות סתירות רבות, הן ביחס למסלול נסיעת הנהג, מקום ביצוע העבירה, וכן ביחס לרכב שבו בוצעה האכיפה; וכי אין בחומר הראיות מזכר של השוטר אשר תפס את הנהג; ואין ראיות, ולו ברמה לכאורית, לביסוס עובדות כתב האישום.

המשיבה התנגדה לבקשה וטענה, כי יש לדחות את הבקשה על הסף בשל השיהוי בהגשתה בחלוף כמעט שנתיים ממועד פסק הדין. וכן טענה, כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה, כאשר בניגוד לנטען, חתימת המקבל ומועד מסירת ההזמנה לדין מופיעים בתחתית הדוח בחלק של אישור המסירה, כפי שצורף לתגובה; כי ממזכרים של 3 השוטרים עולה, כי זיהו את הנאשם בנהיגה ובמנוסה מהרכב, גם עפ"י לבושו ותיאורו, רדפו אחריו עד שנתפס על ידי שוטר נוסף; ובחומר הראיות קיים דוח פעולה של השוטר אשר תפס את הנאשם, כפי שצורף נספח ה' לבקשה; וכן מצוין בנסיבות המקרה בדו"ח כי הנאשם זוהה עפ"י רישיון נהיגה + תמונה + מסוף. בנסיבות אלה עתרה המשיבה לדחות את הבקשה, אף ללא צורך בדיון במעמד הצדדים.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, אינני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

דין

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

באשר לעילת הביטול שעניינה סיבה מוצדקת לאי התייצבות

בענייננו, כפי העולה מדו"ח הזמנה לדין וכתב אישום המצוי בתיק בית המשפט וצורף לכתב האישום וכן לתגובת המשיבה, הזמנה לדין נמסרה לנאשם במועד קבלת הדוח והוא אישר קבלת הדוח בחתימתו ביום 8.2.19 כעולה מאישור המסירה בדו"ח הזמנה לדין וכתב אישום.

לפיכך, קיימת אינדיקציה ברורה לידיעת המבקש אודות הדיון בו נשפט בהיעדרו, וזאת נוכח חתימתו על אישור המסירה בטופס 'הזמנה לדין וכתב אישום' הכולל את תאריך הדיון בו נשפט המבקש בהיעדרו.

אלא שלטענת המבקש "מעולם לא קיבלתי דו"ח זה ומעולם לא נעצרתי ע"י שוטר בנוגע לעבירה זו וככל הנראה אדם אחר התחזה בשמי או זויפה חתימתי או לא קיבלתי העתק מכל מסמך אשר נחתם." (סעיף 3 לתצהיר המבקש), ו"אנוכי לא חתמתי על שום מסמך בפני שוטרים, לא קיבלתי הזמנה לדין, ואין שום שוטר אשר ציין כי נמסרה לי הזמנה לדין" (סעיף 4 לתצהיר המבקש).

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה וצרופותיהן, אני סבורה כי אין מקום להטיל ספק בדבר המסירה, שעה שטענות המבקש לא גובו בראייה כלשהי. כאמור לעיל, מן הדו"ח שהוגש לתיק בית המשפט עולה, כי הזמנה לדין נמסרה לנאשם במועד קבלת הדוח והוא אישר קבלת הדוח בחתימתו בחלק של אישור מסירה; עורך הדו"ח ציין מפורשות בנסיבות המקרה כי

הנאשם זוהה על פי רישיון נהיגה + תמונה + מסוף, כך שנערך הליך זיהוי למבצע העבירה עובר לרישום הדו"ח ומסירתו לידי; הדו"ח כולל פרטים מפורטים כגון שמו של המבקש, מספר תעודת זהות, מספר רישיון נהיגה, כתובת, ואף מספר טלפון נייד, וחתימה על אישור מסירה; והמבקש במסגרת תצהירו לא טען כי איזה פרט מהפרטים המזהים הרשומים בדו"ח אינו מדויק; וטענת הנאשם כי אדם אחר התחזה בשמו או זייף חתימתו נטענה בעלמא וללא כל תימוכין, ואף מנוגדת לטענתו החלופית, כי לא קיבל העתק מכל מסמך אשר נחתם; והמבקש אף לא טען כי פעל באיזה אופן שהוא בעניין הטענה כי מישהו אחר התחזה בשמו, ואף לא נטען כי הגיש תלונה במשטרת ישראל על התחזות; ואף לא הגיש כל אסמכתא באשר לטענה שהרכב לא קשור אליו; והימנעות המבקש בעניינים אלה אף היא מחזקת את האמור בדו"ח (וראו עפ"ת (מחוזי חיפה) 25885-02-20 **עמאש נ' מדינת ישראל**, 19.2.20, כב' השופט מאזן דאוד). בכלל נסיבות אלה, אינני רואה מקום להטיל ספק בדבר המסירה.

משאלו פני הדברים, כאשר קיימת אינדיקציה ברורה למסירת הדו"ח לידי המבקש, היה על המבקש להתייבב לדין; ולא נטען ולא הוכח כי היתה הצדקה להיעדרו של המבקש מן הדיון שהתקיים בהיעדרו, או לאיחור בהגשת הבקשה משך כשנה ועשרה חודשים, וגם בשל השיהוי יש לדחות את הבקשה.

באשר לעילת הביטול שעניינה חשש לעיוות דין

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, בטענה לעיוות דין, צריכה להיות מלווה בתשתית ראייתית בעלת משקל המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (רע"פ 2474/18 **יואל גולדברג עו"ד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.07.2018)).

על פי הפסיקה, אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין, ו"טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתית ראייתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו, ככלל, לבטלותו של פסק הדין, בעילה זו", ו"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה" (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018)). וראו גם רע"פ 400/20 **אולגה בלכר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 02.04.2020).

בענייננו, לאחר שעיינתי בדוח הזמנה לדין ונסיבות המקרה (של השוטר גידי ספקטור), במזכרי השוטרים והמתנדבים (דוד ריקרדו, כהן דוד שי, ושמעון אודוביק), ובדוח הפעולה (של השוטר עידן דה פז), לא מצאתי מקום לקבל אף את הטענה לעיוות דין.

מן הדו"חות והמזכרים שצורפו לבקשה ולתגובה עולה, כי במהלך מבצע אכיפה (למניעת הרס שטח חקלאי) בנסיעה מתחת לכביש 6 ממערב למזרח, השוטרים הבחינו ברכב סטרואן נע מולם (ממזרח למערב) ללא לוחית זיהוי, חסמו את הרכב לצורך בדיקה, הנהג והנוסע פרקו וברחו רגלית, הנהג זוהה כלבוש בגדים שחורים ובעל זקן, הנוסע ברח יחף, והנהג-הוא המבקש בענייננו - נתפס על ידי השוטר עידן; ואין מחלוקת באשר לפקיעת הרישיון, שעה שהמבקש הצהיר כי "בעבר הוטלה הגבלה על רישיון נהיגתי מלשכת ההוצאה לפועל, ופעלתי להסרת ההגבלה ורישיון הנהיגה שלי תקין לחלוטין אולם מעוכב בשל תיק זה בלבד" (סעיף 9 לתצהיר המבקש).

לא מצאתי במזכרים ובדו"חות סתירות באשר למקום ביצוע העבירה (גשר של כפר קרע בסמוך לכביש 6) או באשר לכיוון נסיעת הנאשם (ממזרח למערב); ואין בטענה באשר לסתירה בסוג רכב האכיפה בו ישבו השוטרים (מיצובישי/איסוזו) שעה שמספר הרכב הזה בכל המזכרים, כדי לסתור את חומר הראיות באשר לעבירה דנן; וממילא אין בעובדה זו, באשר לרכב השוטרים להבדיל מהרכב בו בוצעה העבירה, משום רלבנטיות לעבירה בענייננו; ואין בטענות בבקשה כדי להוביל למסקנה שיש לזכותו, שכן הדו"חות והמזכרים מכילים את פרטיו המזהים האישיים של הנאשם כמי שנהג ברכב באירוע.

גם העונש שהושת על המבקש סביר, בהתחשב בתקופת הפקיעה, ובעבר התעבורתי הכולל 5 הרשעות קודמות בותק נהיגה משנת 2013, מתוכן 3 הרשעות בתקופת הפקיעה לרבות הרשעה בעבירה דומה בגינה הוטלה פסילה מותנית אשר הופעלה כאן; ואין גם בעונש כדי להקים חשש לעיוות דין.

בנסיבות אלה, אני סבורה כי המבקש לא הרים את הנטל המוטל עליו לקיומו של חשש לעיוות דין שנגרם לו.

ובאשר לבקשה לקיים דיון במעמד הצדדים

ברע"פ 8427/17 מ"י נ' סאלם נקבע, כי: "אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהיעדר. קיום דיון כאמור הוא החריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק הדין שניתן בהיעדר. עם זאת, על בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה".

ראו גם ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (פורסם בנבו, 06.01.2009):

"בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליא על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש. בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך ייעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין. בית המשפט מוסמך גם לבקש את תגובת המדינה לבקשה, אם ראה צורך בכך, ובנסיבות מתאימות וחריגות אף יזמן את הצדדים לדיון בבקשה אם יראה לנכון. עוד רואים אנו חשיבות להעיר כי בעניין איטליא הוסיף בית המשפט וקבע כי לאחר שבית המשפט לתעבורה שוקל את נסיבות המקרה על-פי הכתב, עליו לפרט בהחלטתו, ולו בתמצית, את הנימוקים להחלטתו".

כך בענייננו, אין בבקשה טעמים המצדיקים קיומו של דיון במעמד הצדדים.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר נדחית, אף בלא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים.

עיכוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, ד' ניסן תשפ"א, 17 מרץ 2021, בהעדר הצדדים.